

Dengê Kurdistan

MLKP Kürdistan Örgütü Yayın Organı

Hejmar :25

Îlon-Kewçêr 2017

EKİMİN 100.YILINDA DEVRİM YANGININI ROJAVA'DAN TÜM DÜNYAYA YAYALIM

Sömürgeci faşist rejimi krize sokan bütün sebepler orta yerde duruyor. Kürt ulusal sorununu çözülmediği gibi uluslararası bir nitelik kazandı. Bu artık Türkiye'yle, İran'la, Irak'la, Suriye'yle Kürtler arasında bir sorun değildir. Kürtler, bir irade olarak tarih sahnesinde yerini almış durumda. Kürt ulusal sorunundan kaynaklanan çelişkiler Rojava örneğinde olduğu gibi devrimlerle taçlanıyor, bu devrim bölgesel dengeleri değiştiriyor.

Ortaya çıkan yeni durum Kürt sorununun çözümünün düzen içi yollarını kapatıyor. Böyle olduğu içindir ki bu sömürgeci devletlerin Kürt düşmanlığı her zamankinden daha fazla göz çıkartıyor, bunlarla emperyalist devletler arasındaki çelişkileri derinleştiriyor. Bu da devrimci olanakları hiç olmadığı kadar arttırıyor. Ekim devriminin 100. yılında, bu olanakların devrimle taçlandığı Rojava'dan, dünyaya devrim ateşleri yayılıyor.

10 Eylül'ün Kürdistan'daki Komünistlere Çağrısı

Partimiz 24. mücadele yılına girerken Dersim dağlarından Nurhak'lara uzanan yolculuğunda komutan Alişer 10 Eylül öncesi son sözü söyledi: Devrimin zaferi için yaşasın MLKP!

Tıpkı Berçem ve Ekin yoldaşlar gibi Alişer yoldaş da, teslim olmama geleneğine bağlı kalarak, hain pusuya karşı son mermisine kadar savaştı ve ardından PKK gerillası, siper yoldaşı Oğuz Aksu ile birlikte el bombalarını düşmanın beyninde patlatarak feda eylemi yaptı. Faşist sömürgeci devletin hesaplarını boşa çıkardı, ölüme meydan okuyarak düşman yüreklerine korku saldı. O, tıpkı kendinden önceki, ölümü yenen şehitler gibi “ya zaferya ölüm” şiarının MLKP bakımından bir bilinç ve çıta haline geldiğinin altını çizdi. Bu, devrimci iddia ve yönelimimiz bakımından, Berçem-Ekin yoldaşların ortaya koyduğu duruşa, kır gerillası cephesinden verilmiş bir yanıt ve ulaşılan bir düzeydir. Haliyle, tıpkı Berçemlerinki gibi yol gösterici ve ilham verici olacaktır.

MLKP/FESK Kürdistan Kır Birlikleri komutanı Alişer Deniz, yakın tarihlerde Dersim'de şehit düşen Arjinlerin, Devrim ve Baranların komutanı olduğunu, tıpkı onlar gibi Kürdistan'ın özgürlüğü ve Türkiye devrimi için ölümün üstüne yürüyecek nice MLKP savaşçısının varlığını eylemiyle ortaya koydu. Alişer komutan, aynı zamanda Rojava Kürdistanının ve bölgenin özgürleşmesi için faşist DAİŞ çetelerine karşı ölümsüzleşen Serkanların, Saryaların, Mazlumların, Raperinlerin, Destanların yoldaşı olduğunu gösterdi.

Gerek Rojava'da, gerekse Bakur Kürdistan'da, özgürlük için can bedeli dövüşen bir partidir MLKP. Ve onun her bir savaşçısı, özgürlük ve sosyalizm uğruna gözünü kırpmadan canını vermeye hazır, fedaileşmiş ateş taşıyıcılarıdır. 23 yıllık mücadelesinde MLKP'nin ve onun militanlarının geldiği düzey budur ve bu düzey ancak daha da ilerletilebilirse, hem şehitlere layık olunabilir, hem de devrimin zaferi gerçekten de yakınlaştırılabilir. MLKP, 23 yıllık tarihinde, hem kendi sınırlarını zorladı, hem de parçası olduğu Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin. Bu bakımdan da ilham verici bir partidir MLKP. Özellikle Kürt ulusal özgürlük mücadelesi bağlamında, Türkiye devrimci hareketinin pek çok bölümünün sa-

hip olduğu kemalizm etkili, sosyal şovenizm zemininde ortaya çıkan bu sınır, MLKP'nin duruşu ve eleştirileriyle ateş altındadır. Kaynağını Marksizm-Leninizmden alan ve devrimin güncelliği zemininden yapılan bu hücumlar, sözkonusu zehirli bilincin devrimci hareketimiz saflarından temizlenmesi için muhataplarını zorlama hali devam etmektedir.

MLKP, 23. savaşım yılını geride bırakırken, Türkiye ve Kürdistan'da varlık ve yaşam hakkının ancak güçlü bir mücadele ve can bedeli bir duruşla mümkün olduğunu gösteren realitenin bir parçasıdır artık. Şehitleri, yaralıları, gazileri, tutsakları ve sürgünleriyle bedel ödeyen bir partidir MLKP ve bu yolla üzerinde yükseldiği toprağa daha sağlam basmaktadır. Kobani'den Kamışlo'ya, Van'dan Amed'e, Dersim'den Medya Savunma Alanlarına kadar pek çok mezarlıkta şehitleri, bir kısmı Kürdistan'da olan, 28 hapisanede tutsakları bulunmaktadır.

Artık sadece Bakur'da değil, Rojava ve Başur'da da "Her Biji MLKP" diyen emekçiler çoğalmakta, bir kısmı doğrudan parti bayrağı altında savaşmaktadır. Yani Kürdistan'ın farklı parçalarında da bir MLKP gerçeği vardır şimdi. Rojava ve Başur bakımından atılan adımlar önemlidir, ancak süreç MLKP'ye sıçramalı bir gelişim çizgisi izlemeyi dayatmaktadır.

Yürünecek Yol Çok, Aşılması Gereken Eşikler de!

Özellikle MLKP 3. Kongresi ve 1. Kürdistan Konferansı'ndan sonra ortaya konulan Kürdistanileşme perspektifi ve pratiği, Bakur Kürdistan'da partinin azımsanmayacak bir hızla gelişmesine yol açmış, ancak yaşanan düşman saldırılarıyla bir kırılma ve kesinti yaşandığı için, olması gereken siyasal ve örgütsel düzeyin gerisinde kalmıştır. Mesele Rojava devrimi ile ilişkileniş parti bakımından tesadüfi ya da istisnai bir durum değildir. Gerek Kürdistanileşme perspektifleri gerekse 3. ve 4. Kongre platformlarında ortaya çıkan bakış açısı ve programatik gelişmeler, MLKP'yi geç kaldığı Başur ve Rojava açılımları için zorlamıştır. Tarihin talihli bir kesitinde yolları kesişen Rojava ve MLKP, devrim paydasında buluşmuştur. Bu devrimin zaferi için can feda bir direniş içerisinde bulunmak MLKP'yi Rojava ve dolayısıyla da tüm Kürdistan toplumu içerisinde daha saygın, daha güvenilir ve daha sempati duyulan bir düzeye taşımıştır.

Şu rahatlıkla söylenebilir ki, MLKP Kürdistanî bir parti olarak, gerek Bakur Kürdistan'da gerekse Rojava'da, sosyalist yurtsever bir kimliktir ve Kürdistan'daki işçi sınıfı, emekçi yığınlar ve genel olarak ezilenlerin nitelikli bir temsilcisidir. Geride kalan tarihinin kısa bir analizi bile MLKP'nin Kürdistan bakımından önemli bir rol oynayabileceğini ortaya koymaktadır. Mütevazî bir kuvvet olmamıza rağmen şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, Kürdistan özgürlük mücadelesinin Türkiye toplumuna taşınmasında, emekçi sol güçler arasında sosyal şovenizme karşı kavgada MLKP'nin yeri saygındır. Devrimci hareketle yurtsever güçler arasında bir köprü işlevi gören parti, bu rolü hem Kuzey Kürdistan'daki kararlı mücadelesi ve varlığıyla hem de Rojava'daki devrimci duruşuyla elde etmiştir. Yanı sıra Türkiye cephesinde işçi sınıfı, emekçi kitleler ve diğer halklar arasında Kürt özgürlük mücadelesinin haklılığı ve meşruluğu üzerine yürütülen mücadelelerde MLKP açık ara önde bir kuvvettir. Bu onu Kürt halkımız bakımından "yoldaş Parti" düzeyine getirmiştir.

Kürt halk önderi Abdullah Öcalan'a dönük uluslararası komplo sürecinin ardından ortaya çıkan tasfiyeci politikalara ve gerillaya dönük saldırılara karşı, bir yandan ideolojik mücadele sürdürülürken, diğer yandan "gerilla onurdur savunacağız" şiarıyla kampanyaların yürütülmesi ve "canlı kalkan" eylemleri, dönemin öne çıkan

ayırıcı pratikleridir. Keza, "Kürt sorununa emekçi çözüm" eksenli kampanyalar, yürüyüşler, barışçıl ya da askeri eylemler Kürdistan'da öne çıkan biçimlerdir. Malatya'dan Elazığ'a, Maraş'tan Urfa'ya, Antep'ten Amed'e kadar bir dizi Kürdistan şehrinde, irili ufaklı çok sayıda milis ve müfreze eylemleri ile MLKP sürece müdahale etmeye çalışmış, her sokakta göze çarpan afiş, yazılama ve stickerlarla, köylere yayılan ajitasyon ve propaganda faaliyetleriyle, konserler, yürüyüşler, kültür sanat faaliyetleri, mitingler ve başkaca yöntemlerle komünist öncünün sesi yüzbinlere ulaştırılmıştır. Bunlar, sınırlı sayıda ancak inanmış kadın-erkek partili güçler tarafından, düzgün bir parti işleyişi yoluyla gerçekleştirilmiştir.

Çünkü, devrimin zaferi ortalama bir mücadele ya da duruşla gelmez. Devrim onu yapanların yaşamlarında ve eylemlerinde başlar, tüm toplumu sararsa zafere ulaşır ancak.

Bu yürüyüş sömürgeci faşist saldırılarla kesintiye uğramış olsa da, dönem bakımından önemli bir rol oynamıştır.

O günün koşulları içerisinde, Medya Savunma Alanlarında ya da

kırda, özgür alanlar yaratma perspektifiyle, bir varlık gösterememiş olmamız en temel yetersizliklerimizden biridir. Bu başarılmış olsaydı, durum şimdikinden çok daha farklı gelişebilirdi. Sonraki yıllarda atılan adımlar, bunu net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Yine de şunu rahatlıkla söylemeliyiz ki, hem Batıda hem de Kürdistan'ın diğer parçalarında, bugüne kadar yaptığımız her şeyin daha fazlasını ve daha iyisini yapmak zorundayız. Çünkü devrimin zaferi ortalama bir mücadele ya da duruşla gelmez. Devrim onu yapanların yaşamlarında ve eylemlerinde başlar, tüm toplumu sararsa zafere ulaşır ancak.

10 Eylül, Kürdistan'da yaşayan sosyalist yurtseverler kadar emekçi halklarımız bakımından da bir anlama kavuşacaksa eğer, bu ancak Parti eyleminin ve buna yön veren siyasal, teorik, örgütsel ve ideolojik kimliğin Kürt ezilenleri, yoksulları, gençleri ve kadınları arasında benimsenmesi, ge-

lişmesi ve büyümesi ile mümkün olacaktır.

Bunun kendiliğinden olması elbette mümkün değildir. Sömürgeci baskının bu kadar yoğun ve şiddetli olduğu koşullarda, sosyalist yurtseverler direnişin öncüsü olmak, faşizmin halkta yaratmak istediği korku duvarlarını yıkmak için en başta dövüşmek zorundadır. Mütevazı gücüyle MLKP Kürdistan'ın yapmaya çalıştığı budur, ancak iddialı ve kopuşlar örgütleyen bir çizgi dönemin acil ihtiyacıdır. Bunlar olmaksızın kolay yoldan halkın öncülüğünün hayalini kuranlar, asla sürece yön veremezler. MLKP, tıpkı Rojava'da olduğu gibi Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'de varlık hakkını kanla, canla kazanmıştır. Şehitlere bağlılığın ve devrimin zaferinin yakınlaşması için daha fazlasını yapmak onur borcumuzdur.

Kürdistan'da sömürgeci faşist diktatörlüğe karşı her cephede ve her düzeyde savaşı büyütmek, 10 Eylül'ün tüm komünistlere ve sosyalist yurtseverlere çağrısıdır.

Kürdistan'da Komünist Kadro Niteliğini Yükseltmek

Özel ve zorlu dönemlerden geçiyoruz. Sömürgeci faşizm devrimimizi kısıkaca alarak boğmak istiyor. Bunun için parti kuvvetlerimize ve ulusal devrimci harekete amansızca saldırıyor. Kürdistan'da partimizin varlığını, varlıktan öte, giderek devrimimizin etkin bileşenlerinden birisi olarak gelişmesi ve öne çıkmasını sömürgeci varlığına tehdit olarak görüyor. Ulusal devrimci hareketle komünist hareketin sömürgeciliğe karşı birleşik cephelerde mücadeleye atılması haklı olarak düşmanın endişelerini büyütüyor. Dolayısıyla Kuzey Kürdistan'da tam bir siyasi soykırım halini alan düşman saldırılarını doğru analiz etmek, bu saldırı koşullarında mücadeleyi büyütmenin koşulu oluyor.

Sömürgeci faşizm devrimi geliştirmede basamak rolü oynadığının farkında olarak kazanılmış mevzilere saldırdı ilk aşamada. Hemen ardından öncü kuvvetleri ezmeye yöneldi. Hem tek tek öncü kadroları tutuklama ya da alanı terk etmek zorunda bırakma, hem de örgütleri dağıtarak, işlemez hale getirerek halkımızı örgütsüz, öncüsüz, önderliksiz hale getirmeyi amaçladı. Kadro ve örgütlere fiziksel saldırı ile belli bir mesafe alabilir elbette. Ama asıl ağır darbe devrimci mücadelenin atıl ve hareketsiz konuma düşmesi, bir yön kaybı yaşaması, çizgi sürekliliğini yitirmesi

ile gelir. Dağılan örgütler yeniden örgütlenir, kadro kayıplarının yeri yavaş da olsa doldurulur, ama düşman devrimimizin gelişiminde, yön ve amaç birliğinde, program ve stratejiye bağlılıkta, çizgi sürekliliğinde kopmayı başarırorsa sorun daha ciddi demektir. Bugün amaçladığı tam da budur.

Fırtınanın geçmesini bekleme-yecek, ateş altında yürüyüşümüzü sürdürecektir, zafere kilitlenen çizgide ilerleyeceksek, yeni ve genç kadroları hızla öne çıkaracağız. Değil mi ki, Rojava'dan İstanbul'a, Dersim'den Nurhak'a şehitlerimiz fedai çizginin savaşçıları olarak çitayı yükselttiler, parti tarzına çelikten bir su verdiler. Yürünecek yola işaret ettiler.

Fedai savaşım çizgisinin militanları olarak, her gün daha fazla öne atılacak genç partililer. Kuşkusuz eksikleri, yetmezlikleri olacak, bunları da ideolojik, siyasi, örgütsel niteliği yükselterek gidereceğiz. Kendiliğinden ve genel devrimcilik tarzı, devrimimizi geldiği düzeyden ileriye götürme koşullarına sahip değil. Riskler ve olanaklarla birlikte devrimin zafere en yakın olduğu süreçlerden geçtiğimizi kavrayan kadrolarla zaferi kazanacağız. Devrimin güncelliğini boş bir söylemden kurtaracak, program ve strateji doğrultusunda, sıkı sıkıya bağlı, günlük devrimci çalışmayı yöneten parti akli olarak pratikleştire-

cek kadrolar hazırlamak zorundayız. Kastedilen kadro niteliği çok açıktır, çizgi savaşı kadrolar, parti çizgisi-ne hakim partizan kadrolar, çizgi militanı kadrolardır hedefimiz.

Bu nitelikte kadroların eğitimi ve yetiştirilmesi de doğal olarak kendiliğinden gerçekleşmez. Bunların sistematik ve yoğunlaştırılmış biçimler alabilen eğitim süreçlerinin ürünü olacağını unutmamak gerekir. Elbette eğitimlerin ana eksenini, ilk etapta parti tarihimiz, kolektif deney ve tecrübeler, parti yayınlarımız üzerinden gerçekleştirilecektir. Genel devrimcilik tarzını reddettiğimiz gibi, genel olarak örgütçülük, genel olarak siyasi birikim, genel olarak ideolojik duruş, genel marksist teori edinme tarzından da uzak duracağız. Marksizmi sorunlaştırarak kavrama yöntemini izleyeceğiz.

Partimiz, ulusal sorun ve ulusların kendi kaderini tayin hakkında ne düşünüyor ve nasıl davranıyor? Sosyalist Yurtseverlik nedir, ne anlıyoruz? Komünistlerin Kürdistan'da ve genel olarak dünyada enternasyonalizme bakışı nedir ve nasıl uyguluyor, şovenizme-sosyal şovenizme karşı mücadele nasıl olmalı ve tutarlı enternasyonalizm çizgisi nasıldır?

Türkiye ve Kuzey Kürdistan birleşik devrimini nasıl kavriyoruz, bunun stratejik plandaki karşılığı nedir? Birleşik önderlik tanımı ve birleşik cephe taktiğimiz? Bağımsız Kürdis-

tan'dan federasyona, özerklikten otonomiye ulusların kendi kaderini tayin biçimleri ve Rojava devriminin yeni deneyleri?

Kürdistan çalışmamızın tarihi, birikimleri ve deneyleri? Kürdistan'ın sosyalist yurtsever perspektiften tarihi ve gelişiminin incelenmesi. Ezilen halklar, inançlar ve kimlikler karşısında tutumumuzun anlamı, içeriği nedir?

Kadın özgürlük mücadelesi ve kadın devrimi perspektifimiz, Kürt kadını ve özgürleşme dinamikleri, Kürdistan'da kadın çalışması ve kadın örgütlenmesi deneyleri, Kürt kadınının fedaileşmesi üzerine tartışmalar? Sosyalist yurtsever kadın özgürlük perspektiflerimiz hangi esaslara dayanır?

Kürt gençliğinin özgürlük arayışları, sömürgecilikle çelişkileri ve çatışma zeminleri, ulusal bilinçle politik özgürlüğün bileşkesi olarak gençlik. Kürdistan'da farklı grupların ulusal özgürlük kavrayışları, uzlaşıcı liberal, KDP-Barzani çizgisinin eleştirel devrimci analizi. Gençliğin örgütlenme biçimleri, gerillada somutlaşan savaşçı nitelik? Siyasal, ideolojik ve pratik bakımdan, sosyalist yurtsever genç olmanın ayırıcı çizgileri.

Yukarıda sıralandığı gibi bu dönemin somut eğitim başlıkları, belli bir perspektif ve takvimle, kolektif ve bireysel çalışmalarla yapılabilirse,

sonuçlarının hem parti hem de devrimimiz bakımından yararlı olacağına kuşku yok. Bu okumaların mark-sist-leninist kaynaklarla beslenmesi, diyalektik materyalist bir bakış açısıyla, sorulara yanıtlar aranması geliştirici ve dönüştürücü olacaktır.

Erdoğan ve AKP diktatörlüğünün HDP vekillerine yönelik tutuklama terörü, belediyelerin kayyumlar eliyle gasp edilmesi, kadın dayanışma merkezlerinin tasfiyesi, Kürt yurtsever kurumlarına yapılan dizginsiz saldırıların süregelenleşmesi, Kürt radyo, tv, gazete ve dergilerin kapatılması, siyasi soykırım niteliğinde gözaltı ve tutuklamalar, yargısız infaz ve sömürgeci ordu eliyle yürütülen askeri saldırılar, estirilen sömürgeci faşist terör dalgası bugün Bakur Kürdistan'ın gerçeğidir. Bütün bu saldırılar, halkın kendi değerlerini ve kurumlarını etkili bir şekilde savunmasını, haklarına sahip çıkmasını engelleme amacıyla gerçekleştiriliyor. Bu verili duruma ve koşullara rağmen, kadro ve taraftarların politik eğitimden geçmeleri ihmal edilemez bir görev olarak önümüzde duruyor. Bütün bunlarla dövüşebilmek için, militanların ideolojik, siyasal ve örgütsel bir "cephanelik"ten kendilerini sıkıca donatması gerektiği açıktır. Elbette belirtmeliyiz ki, politik eğitimin gerçek mekanı sokaklar, araçları eylemin ta kendisidir. Dolayısıyla kadroların yüzü sokağa dönük olmaya devam etmeli, eğitimlerini eyleyerek tamamlamalıdır.

Bu bakımdan, yürütülecek çalışmalarda da, eylem ve eğitim birbirini tamamlayan bir bütün olmalıdır. Herhangi bir politik çalışma ya da kampanya, parti tarihindeki benzer kampanya etkinliklerinin deneyleri incelenerek eğitim konusu yapılmalı ve buradan çıkartılan sonuçlarla pratikleştirilmelidir. Böylece partinin birikimi ve deneyimleri genç militanların ya da kuvvetlerin önünü aydınlatmış olur.

Örneğin, parlamento ve yerel yönetimlerde Kürtlere siyaseti yasaklayan sömürgeciliğe karşı parkları, meydanları, sokakları siyaset alanına çevirecek hak mücadeleleri, protestolar, basın açıklamaları, kültür sanat etkinlikleri politik eğitimin unsurları olarak değerlendirilebilir. Eğitim araçları olarak seminerler, paneller, devre eğitimleri, yarı legal toplantılar kullanılabilir. Özel olarak örgütlenmiş grup eğitimleri de baş vurulabilecek biçimlerdir.

Partinin ve devrimin sorunlarına yoğunlaşan kadro tipi, politik çalışmada önüne çıkan sorunları çözme yeteneğine sahip olmak istiyorsa, kendisini partinin birikimiyle donatmalıdır bu açık. Dönem bakımından partiyi sahiplenen, şehitlerimize bağlı, bizlere bıraktıkları mirasa sıkı sıkıya sarılan, yaşamını partiyi ve devrimi büyütme çizgisinde kuran, tek başına örgüt gibi çalışan nitelikte kadrolardır bugün partimizin ihtiyacı. Bu kadrolar kendiliğinden yetişmez. Emek ve

iradeyle örölü yoğunlaştırılmış bir nitelik artırma çalışması bu doğrultuda atılacak gerekli adımlardan biridir. Bu çalışmalar düzgün bir örgütsel işleyiş içerisinde, eylemle ve pratik sahada varolabilirse, sonuçları her bakımdan verimli olacaktır.

Devrimimiz inançlı, atak ve adanmış militanların cesur ve kararlı adımlarıyla ilerlerken, onların yolunu aydınlatan, partinin aydınlık ışığı olacaktır. Bu ışığı yayalım ve karanlıkları aydınlatalım.

EĞİTİM MAKALELERİ

TEORİDE DOĞRULTU

Sayı 19 : Öcalan'ın İdealist Tarih Felsefesi Üzerine

Sayı 20 : Öcalan Marksizmi Nasıl "Aşıyor"

Sayı 21 : Sivil Toplumcu Bir Proje Olarak Demokratik Konfederalizm

Sayı 22 : Devrimci Hareketimizin Kürt Sorunundaki Politikasızlığının Temelleri

Sayı 23 : Anti Emperyalist Mücadelede Yanılsamalar Ortadoğu ve Irak'ta Direniş

Sayı 25 : Durumun Devrimci Ruh

Sosyalist Yurtseverlik: Kürdistan'da Komünist Olmak

Sayı 29 : Ulusal Sorun ve Yürüyüş Dergisinin Ekonomizmi

İnceltilmiş Sosyal Şovenizmin Yeni Adresi

Sayı 34 : Kürt Ulusal Sorununda Partizan'ın Kördüğüm Hali

Sayı 35 : Partizan'ın Kördüğüm Hali II -Ulusal sorun Pazar Sorunu mu?

KİTAPLAR

- Yeni İnsan 1-2
- Önder Partiye Doğru
- 1. Yurtdışı Konferans Belgeleri
- Birlik Kongre Belgeleri
- II-III-IV-V. Kongre Belgeleri

KADIN ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ

Marksist Teori 14 : Cins Bilinci ve Sınıf Bilinci

Teoride Doğrultu 23 : Saray Cuntası ve Toplumsal Cinsiyet Saflaşması
Kadına Yönelik Şiddet Sorununda

Teoride Doğrultu 26 : Kadın Devrimi Nasıl Gerçekleşecek

Teoride Doğrultu 27 : Kadınlar Arasında Komünist Çalışmanın Örgütlenmesi Üzerine:Tarihten Deneyimler Dersler

Dengê Kurdistan 19 : Savaşan ve Direnen Kadın İradesiyle Kazanacağız

Dengê Kurdistan 23 : Özgürlüğe Kanat Açan Kadınlar

Partinin Sesi 68 : Kadın Özgürlüğünün Dinamiklerini Örgütlemek

Partinin Sesi 71 : Askeri Politik Savaş Örgütü Yaratmada Cins Bilincinin Rolü

Sosyalist Kadın 11 : Kadın Kitlelerini Örgütleme Sorunları
Yönetme ve Kadın

Sosyalist Kadın 14 : Kadın İsyanından Kadın Devrimine Özsavunma
ve Devrimci Zor

Kadın Öncülüğünde Yeni Yaşam

Yönetme ve Kadın II

Sosyalist Kadın Bahar 2016 : Kadın Devrimi İçin Kadın Kadrolaşması

PARTİNİN SESİ

Sayı 66 : İdeolojinin Somutlandığı Yer Yaşamdır

Sayı 67 : Gençliği Kim Kazanacak

Sayı 68 : Devrimci Değerlerle Yaşamak

Sayı 70 : Rutin Oluşturma Yerleşik Yaşam ve Gerilla Tarzı Yaşam

Sayı 74 : Nitelik Biriktirmek ve Yeni Nitelikler Kazanmak

Sayı 79 : Sokağın ve Eylemin Gücüyle Liseli Gençliği Uyandıralım

Sayı 86 : Ölümsüzlerimize Bağlılığın İçeriği ve Eylemi

Sayı 92 : Nitelik Yükseltme Seferberliği

DENGÊ KURDİSTAN

Sayı 19 :Devrimin Çağrısı ve Devrime Çağrı

Sayı 24 :Eylemiyle Devrimi Örgütlemek

MARKSİST TEORİ

Sayı 1 : Kürt Sorunu ve Devrimci Siyaset

Sayı 3 : Yeni Bir Siyaset Tarzıyla Halklarımızın Alternatifini Yaratmaya

Sayı 6 : Halk Cumhuriyetler Birliği

Sayı 8 : Çözumsuzlüğe ve Zor Duruma Düşen AKP

AKP İmhayı Umarmen Devrimci Halk Savaşını Buldu

HDK:Aşağıdan Birliği Geliştirmek İçin İradi Müdahale

Seçmeli Değil Anadilinde Eğitim

Sayı 9 : "Yürüyüş" Nereye

ABD Türkiye'yi Bölüyor mu "Koruyor" mu?

Sayı 10 : Kürt Halkının İradesi Güçlendirilmelidir

Kürtlerle Barış ve Sınıf Savaşı

'Demokratik Özerklik' Üzerine Ön Düşünceler, Tartışma Notları

Rojava'da Ulusal Devrim- Büyük Siyasal Toplumsal Uyanış

Sayı 11 : Taksim Gezi Başkaldırısı ve Kürt Hareketi

Halk Gençliği

Haziran Deneyiminin Işığında- Kitle Mücadelesi ve Örgütlenmesi Üzerine Notlar

Sayı 12 : Devrim "Sınır" Tanımıyor

ESP I. Kürdistan Konferansı Sonuç Bildirgesi

Sayı 13 : Kobane:Mihenk Taşı

Sayı 14 : Devrimci Zor ve Halkın Öz Savunması

Mücadele Biçimleri ve Örgüt Sorununda Komünist Öncü

Sayı 15: Komünist Öncü ve Birleşik Mücadele

Rojava Devrimi ve Kürdistanî Politika

Enternasyonal Cepheleşme ve Mücadele

Sayı 16 : Emperyalist Küreselleşme ve Ulus Devlet

Kürdistanî Güçlerin Rojava Kürdistan'ı ve Rojava Devrimi ile İmtihanı

Sayı 17 : Demokratik Özerklik Demokratik Özyönetim Demokratik

Özsavunma

21. Yüzyılda Parti Gerçeğini Kavramak ve Birey Olarak Bunu Yanıtlamak

7 Haziran Zaferinde HDP ve ESP

Emperyalist Küreselleşme Döneminde Ulusal Sorun

- Sayı 18 :** 1921 Anayasası-Özyönetim Özerklik Kürtler ve Emekçi Sol Yürüyüş'ün İnceltilmiş Sosyal Şovenizmi
Kadronun Yoldaşlığın ve Örgütlülüğün Partilileşmesi
- Sayı 19 :** Kadın Özgürlük Mücadelesinde Emekçi Solun Yeni Dönemi
Gençlik Hareketi Emekçi Sol ve Sosyalist Gençlik
- Sayı 21 :** Faşizmi Yeneceğiz Halklarımız Kazanacak
Militan Devrimci Kişilik
- Sayı 22 :** Anti Emperyalizm Adına Halkı Unutmak Egemeni Savunmak
Örgütçüler Konferansının Ardından Örgütçüyle Diyaloglar
'Kurucu Grupta Yer Almak Benim Açımdan Büyük Bir Onurdu"
- Sayı 23 :** MLKP Genel Sekreteri Kerim Gökdeniz: Umut Bizimledir!
Başaracağız!
Örgütsel Çalışmada Dönemin Ruhunu Kavramak
- Sayı 24 :** Uğruna Ölünecek Değerler Vardır
Rojava Devriminin Komünist Bileşeniyiz

EK METİNLER

- Silahlı Mücadeleye Yaklaşım ve Güncel Askeri Politika Strateji Ve Taktik (Birlik Kongre Belgeleri)
- Yargılayan Savunma (Atılım Gazetesi Sayı 93-94-95-94)

Arjin Selçuk
8 Eylül 2016

Dersim Saha Komutanlığına

Son söz olarak, raporumu devrim uğruna Partimiz MLKP'yle yürüdükleri yolda şehitlik mertebesine yükselen, Erdal BALCI'dan Işık KUTLU ya Yeliz ERBAY ve Şirin ÖTER yoldaşlara kadar tüm şehitlerimizi ve Partimiz MLKP'nin yarattığı tüm değerleri saygıyla ve özlemle anarak, Parti Önderliğimize ve Partimizin komünistlerine yeni süreçte başarılar dileyerek sonlandırıyorum.

Devrimci selam ve saygılar."
Arjin Selçuk

Öğretilmiş Rollerle Mücadelede Savaşçı Kadın

Kadın komutanlaşması konusunda bizlere, onlarla yoldaş olmanın onurunun yanında güçlü bir deneyim mirası bırakan şehitlerimiz var. Her biri, kendi tarihlerinde var ettikleri deneyimleri savaş siperlerinde yaşama geçirirken, ardı sıra yürüyenlere de basılacak ayak izleri bıraktılar. Şehit Berçem ve Ekin'in son nefeslerine kadar üslerinin her köşesinde çatışmaları ya da Şehit Sarya'nın yaşadığı kararlı duruşunun ve fedailiğinin eylemine yansıması tesadüf değil, söz ve eylem tutarlılığıdır. Şehit Yasemin öğrettilmişlikleriyle bu kadar net yüzleşebildiği için, o gece, o sokakta umudun ateşini elinde tutuyor ve gecenin evinde yangın çıkarmaya yürüyordu.

Onların ortak noktalarının belki de birincisi kopuşları. Kopuşlarda derinleşmek ve kopuşlarını sürekli- leştirmek onların tarzıdır. Nerede ve hangi zamanda konumlanıyorlarsa

konumlanırlar, erkek egemenlikçi sistemle ve zihniyetlerle mücadelede, öğrettilmişliklerden kurtulmada güçlü hesaplaşmalara girmişlerdir. Eskiden, aileden, sevgiliden, mahalleden, alışkanlığa dönüşmüş devrimcilikten öylesine güçlü kopabilmek ve yenisini kurabilmek aynı zamanda bir cesaret işidir. Cesurca tüm bunlara savaş açan yoldaşlar, bunun bugünden komünizme kadar süreceğini unutmamış, mücadelede mevzilerini terk etmemişlerdir.

Onlardan öğrenerek, yollarında yürüyen kadınların pratiklerine ve süreçlerine bakarsak, kopuş ve cesaret halinin süreklileşmesi ve nitelikte derinleşme gerekliliğini net bir şekilde görürüz.

Duygularının Komutanı Olmak, Duygularıyla Komutanlaşmak

Politik askeri cephede ya da öz-

gür alanlarda konumlanan militanlar eskiden kopuşu öncelikle bildikleri mekanlardan, ortamlardan, kentlerden ya da geleneksel aile ve çevre ilişkilerinden fiziksel bir ayrılık olarak gerçekleştirir ve özgürlüğe adım atarlar. Bu alanlara geçmek ve özelde zor araçlarını kullanmak, devrimci şiddetin uygulayıcısı olmak, geleneksellikler ve toplumsal koşullar nedeniyle kadın yoldaşlar için başlı başına bir kopuş, ters yüz oluşturmaktadır.

Çünkü şimdiye kadar duygusal, zayıf, sıkılgan, sessiz ve karşı koymayı bilmeyen, tartışmaktan, savaşmaktan, hakkını istemekten, kaderine el koymaktan uzak bir varlık olarak tariflendi kadın. Hissettiği tüm duygular; acıları, sevinçleri, ayrılıkları, özlemleri ve kavuşmalarıyla, bir çiçeğe ilgisi, bir çocuğa sevgisiyle bağlı değil bağımlı, vicdanlı değil zayıf olduğu öğretilmiştir. Bir şeyi yaratabilme gücü, yıkma, yok etme gücünü gölgeledi hep.

Oysa ezilen cins olarak kadın haklı bir savaşın militanyken tüm duyguları savaşı besleyecek intikam ateşini harlayacaktır. Kadın savaşçı, egemenden soracağı hesabı unutmadan, direnişle büyütecektir kavgayı. O duygusal, öldürmekten, kavga- dan uzak, baruttan, silahtan, makine yağından ayrı dünyalara konulan kadın, özgürlüğüne kavuşmak için, zincirleri eritecek öfkeyle ve iradeyle saldıracaktır. Silaha temas anında da, eylemde de bu serinkanlılık onu örgütleyecek, büyütecektir. O anda

kararlılık ve inanç, eyleminin meşruluğu ve düşmanına karşı hissettiği tüm duygular kuşatır kadını. Artık öğretilenin aksine duyguları prangaları değil namluya sürülü mermisidir, kinidir, hesap sorma isteği, öfkesidir. “Seni halk adına ölüme mahkum ediyorum” derken düşmanın karşısında Mitka’yı örgütleyen bunun bilincidir. Kadının hesap soran ve erkek egemenlikçi, sömürücü sistemlere karşı mücadelesindeki parolasını Bolivya Konsolosluğunda Che’nin katilini cezalandıran kadın gerilla Monika bırakmıştır ardında YA ZAFER YA ÖLÜM sözleriyle. Şehit Beritan öğretilmişlikleri parçalamış, özgür kadını Kürdistan’ın dağlarında savaşarak yaratmıştır. O geleneksel rollere inat, silahından ayrı durmamıştır. Ne kendini ne silahını düşmana bırakmıştır. Ve komutan Zilan yaşamın tüm duygularını kuşanmış olarak yürümüştür düşmanın üstüne. Örgütlü bir devrimci ya da özgürlük savaşçısı olmasa da, tecavüzcünün saldırılarına karşı, öz savunma hakkını kullanırken Nevin, ona öğretilenin aksine öldürmenin sadece erkeğin yapabileceği bir meziyet olmadığını kanıtlamış, kız kardeşlerini, baskı karşısında isyana, suskunluğa karşı direnişe çağırmıştır. O yaptığı öz savunma eyleminin meşruluğuyla direnmektedir.

Kadının örgütlenmesi, silahlanması ve can bedeli mücadele etmesi, sömürücü ve zalim sistemlerin en korktuğu şeylerden biridir. Bundandır ki, idam sehпасına giderken Leyla

Qasım'ın söylediği "benim öldürölmemle binlerce Kürt uyanacak" sözlerindeki sarsılmaz inanç ve cesaret, egemenleri hep telaşa sürükler. Kutsiye'nin ya da Sara'nın işkencedeki dirayeti çıldırtır. Komutanlaşan kadın duygularının da komutanı olmayı öğrenmiş, elinde silah düşman karşında dikilirken titremediği gibi işkencehanelerde de, zindanlarda da aman dilememiştir. Ulrike'nın sözlerinde dile geldiği gibidir bu kez kadın iradesi: "asla delirtemeyeceksiniz!"

Tarihin Bilgisine Ve Savaşın Teorisine Hakimiyet

Kadın militanlar silahla temaslarında arkalarında böylesi bir tarihin gücünü duyarak ve bilerek adım atmalıdır. Kutsiye Yoldaşın dediği gibi "bilmek istemektir". Bilmelidir kadın, bildiklerini istemelidir. Kendi tarihine hakim olmalıdır. Erkeğin hakimiyeti nerede başladı, nerede ve nasıl bir savaşla bitecek öğrenmelidir. Kendinden önce savaşanları, hali hazırda dövüşenleri tanımalıdır, deneyim toplamalıdır.

Komünist kadınlar sadece kadın devriminin değil, toplumsal devrimin

de öncü gücü olmaktan bahsediyor sa sınıflı toplumların tarihine, çelişkilerin ürünü olan savaşın genel teorisine, değişik taktik ve stratejilerin bilgisine de sahip olmalıdır. Politik askeri cephe militanı kadın savaşçı, marksizm bilgisi söz konusu olduğunda, kendine ortalamanın üstünde bir çita koymalıdır. Bunun için Roza'nın masaya inen yumruk gibi varlığını hissetmeli, Clara'nın gür sesini duymalı ya da Kutsiye yoldaşın aydınlık yazılarından yayılan kendine güven halini kuşanmalıdır. Marksizmi ya da teoriye, siyasete ait konuları yalnızca bir grup erkeğin sohbet konusu gibi görmemelidir. Yalnızca yıkmakta değil yeniği yaratmada da öncü olmakla mükelleftir kadın. Dünyayı erkekçe yeniden yaratmanın değil, kadın aklıyla yorumlamanın ve kadın iradesiyle baştan kurmanın yollarını bulmalıdır. Silahı tutan elin, o silahı neden tuttuğunun bilincinde olduğunu ve yok ettiğini, yerine neyi kuracağını iyi bilmelidir. Politikanın belirleyicisi, belirlenen politikanın en istikrarlı ve disiplinli uygulayıcısı olmalıdır. Parti tarzını bir güneş gibi avucunda taşıırken çizginin ilk elden uygulayıcısı olarak öne çıkmalıdır.

EKİMİN 100.YILINDA DEVRİM YANGININI ROJAVA'DAN TÜM DÜNYAYA YAYALIM !

Ne ki bir devrimci, bu ayaklanmaları beklemez. Bu zemine eylemiyle bilinç katar. Ayaklanmaların önünü açar. Hiçbir aracı ve yöntemi küçümsemeden yürütülecek günlük politik çalışmayla, yani eylem, propaganda ve ajitasyonla durmaksızın kitlelere bilinç taşıyarak, tek biçime saplanmadan onlarca biçim altında yığınları örgütleyerek bu başarılabilir. Devrimcilerin görevi bu türden gelişmelere seyirci kalmadan bunların her birini devrim bilincini kitlelere mal etmenin kaldıracı haline getirmektir. Bu da yetmez, bu türden gelişmelerin olmasını beklemeden bunların önünü devrimci eylemle açmaktır devrimcinin görevi. Bu koşullar altında olan bir Türkiye ve Kürdistan'da devrimci olanakların azaldığını kim ileri sürebilir?

2017 Ekim Devriminin 100. yılı.

Biz on yıl daha geriye gidelim, yani 1917'ye değil de 1907'ye bakalım. Osmanlı imparatorluğu ayakta idi, Rusya'da çarlık vardı. Avusturya-Macaristan imparatorluğu, Prusya (Alman imparatorluğu) kıta Avrupa'sında hüküm sürüyordu. Hindistan, Avustralya, Yeni Zelanda,

Kanada henüz İngiliz imparatorluğunun toprakları arasındaydı. Afrika neredeyse baştan aşağı sömürgeydi; Japonya ve Rusya'yı dışta tutarsak Asya'da da durum farklı değildi.

O günlerde biri, on-on beş yıl sonra bu imparatorluklardan geriye bir avuç kül kalacak deseydi buna kim inanırdı?

Ama oldu. On-on beş yıl sonra Ne Rus çarlığından eser kaldı ne Osmanlıdan ne de Alman ve Avusturya-Macaristan imparatorluklarından.

Eğer o günkü Rus devrimciler 1907'ye saplanıp kalsalardı çok değil on yıl sonra yep yeni bir dünyanın kapısını açacaklarını asla düşünemezlerdi.

Nasıl düşünsünler ki, 1905 devrimi yenilgiye uğramış, geriye bir avuç devrimci kalmıştı. Çarlığın karşı devrimci saldırıları karşısında ayakta kalmak bile güçtü. Dünyanın devrimcilerinden pek çoğu devrimden ve halktan umudunu kesmiş, ya kendi kabuğuna çekilmiş ya da başka yollara sapmıştı. Bu da yetmemiş, 1. emperyalist paylaşım savaşı ile birlikte burjuva milliyetçiliği emekçi sınıfları esir almıştı. Uzayıp giden savaşın perişan ettiği açlık ve sefalet içindeki milyonlar tam bir umutsuzluk girdabına yakalanmıştı.

Buradan bakınca gerçekten de durum umutsuzdu. Ne ki komünist devrimciler hiç bir zaman gerçeği salt görünen haliyle kavramazlar. "Gerçek" dediğimiz durum, çelişkisel bir bütündür. Onun içinde çürüyen ve yeşeren, ölmekte ve doğmakta olan, gerileyen ve gelişen çatışma halindedir.

Yukarıdaki tablo gerçeğin bir yanını, üstelik baskın yanını temsil ediyordu. Yine de ne kadar baskın olursa olsun bu gerçeğin çürüyen, gerileyen, ölmekte olan yanıydı. Bir de gerçeğin diğer yanı, doğmakta olan, yeşeren,

gelişen yanı vardı. Komünistlerin en zor anlarda bile iyimserliği ve umutlu halleri gerçeği böyle çelişkili bir bütün olarak kavramalarından, yüzlerini çürüyene, gerileyene, ölmekte olana değil, doğmakta olana, gelişene, yeşerene çevirmelerinden gelir.

Bu da yetmez, çünkü komünistler de bu aynı nesnel gerçeğin parçasıdır. Onlar doğmakta olanın, yeşerenin, gelişenin izleyicisi, sıradan parçası, herhangi bir nesnesi değil bunların bilinci, örgütlü bilincidir, devrimci öznesidir. Bunlara bir yön ve amaç kazandırır.

Rus devrimcileri tam da böyle kavradıkları için devrimi başardılar. Savaş bezgini milyonların bireysel öfkesini örgütlü bir devrimci enerjiye dönüştürdüler. Bunu günlük politik çalışmayı durmaksızın sürdürerek başardılar.

Kuşkusuz çarlığın ne zaman yıkılacağını bildikleri falan yoktu. Ama onun artık kendi varlığını sürdüremez olduğunu görüyorlardı. Yaptıkları eylemlerle, politik ajitasyonla gerçeğin devrimci bilgisini kitlelere taşıyarak onları örgütlüyor ve devrimci savaşının öznesi haline getiriyorlardı.

Çelişkiler bir kez keskinleşti mi, çürüyenin yok olup gitmesi bazen basit bir fiskeyle gerçekleşir. 1905 devriminin, onca genel grev ve direnişin yıkamadığı çarlığı 8 mart için sokaklara çıkan kadınların eylemi yerle bir etmeye yetmişti.

1917 Şubatında demokratik devrim zafere ulaştığında artık yeni bir "gerçek" vardı. Ama o da çelişkisel bir bütündü. Yeni ve eski onun da zıt kutuplarını oluşturuyordu. Burjuva hükümet eskiyi, Sovyetler yeniye, gelişeni temsil ediyordu. Bolşevik partinin yeniye iktidar bilinci vermesi, ona bir irade kazandırması sonucu 1917 Kasım'ında (eski takvime göre 25 Ekim bugünkü takvime göre 7 Kasım) sosyalist devrim gerçekleşti.

Ekim devriminden 95 yıl sonra Rojava devrimi patladı.

Bambaşka bir zamanda ve bambaşka bir mekanda devrim ortaya çıktı.

Büyük sosyalist Ekim devriminin açtığı yoldan yeni devrimler boy vermiş, dünya coğrafyasının üçte birinde sosyalist sistem inşa edilmekteydi. Bu inşalar bürokratik yozlaşmaya maruz kalarak çürümeye başladı,

90'lı yılların başında ise kendi içine çökerek yıkılıp gitti. Kapitalistler bayram ediyordu. Onlara göre artık tarihin sonu gelmişti, kapitalizm ilelebet zafer kazanmıştı ve ancak meczuplar bundan böyle devrimden söz edebiliyordu.

Doğru, gerçeğin görünen yüzü buydu. Ya bu gerçeğin "içi" ne durumdaydı?

Artık sosyalizmle bir ilgisi kalmayan sistemin çökmesi emperyalist küreselleşmeye muazzam bir ivme kazandırdı. Bu, kapitalizmin en vahşi, en saldırgan yüzünü göstermesine vesile oldu. Emek-sermaye ve devlet-halk çelişkisi dünyanın her yanında giderek keskinleşti. Bir yanda büyüyen kronik sermaye fazlası bir yanda büyüyen kronik işsizlik, diğer yandan büyüyen hoşnutsuzluğu bastırmak için burjuva devletlerin artan gericileşmesi kendiliğinden devrimci patlamaların nesnel zeminini oluşturuyordu. Zemin bir kez bu hale geldi mi her hangi bir olay çelişkilerin en keskinleştiği mekanda devrimci başkaldırıları sebep olabiliyordu. Biriken öfke böylece akacak bir kanal buluyordu. Tıpkı, Tunus'ta bir seyyar satıcının kendini yakması ya da Gezi parkında ağaçların kesilmesine karşı direnenlere polisin vahşice saldırısı örneklerinde olduğu gibi, kimi olaylar bozkırı tutuşturan bir kıvılcıma dönüşebiliyordu.

Rojava devrimi tam da böylesi bir sürecin ürünü olarak ortaya çıktı. Onun farkı, örgütlü öncü iradenin sürece yön vermesi, ortaya çıkan ikti-

dar boşluğunu devrimci bir hamleyle doldurmasıydı.

Oysa devrimden önceki “Rojava gerçeği” hiç de bir devrim beklentisine uygun değildi. Kürdistan’ın hem mücadele hem de örgütlülük düzeyi bakımından en geri parçasıydı. Fakat Arap devrimci sürecinin yarattığı olanaklar birden bütün şartları değiştirmişti. Bu değişikliği iyi okuyan devrimci öncünün iradesi Rojava’yı hem Kürdistan’ın hem Ortadoğu’nun hem de dünyanın en önüne fırlattı. Rojava Devrimi stratejik sıçramayı böyle yaşadı.

“Stratejik sıçrama” günümüz dünyasının bir gerçekliğidir. Her an her yerde büyük devrimci kabarışlar gerçekleşebilir çünkü çelişkilerin yarattığı gerilim pek çok yerde taşınmaz haldedir.

Bugünkü Türkiye’ye bakalım. Görünen gerçek nedir? Faşist rejim krizi, tek kişi diktatörlüğü etrafında kenetlenmiş politik islamcı faşist rejim inşasıyla aşılmaya çalışılmaktadır. Bunda başarılı adımlar attıklarını teslim etmek gerekir. OHAL silahıyla bunu gerçekleştirmeleri bu “başarı”yı gölgelemez. Böyle olduğu içindir ki ilerici kitlelerde, onların öncü bölüklerinde “ne yapsak olmuyor” fikri uyanabiliyor, umutsuzluk yeşerebiliyor.

Faşist rejimi krize sokan bütün sebepler orta yerde duruyor. Kürt ulusal sorunu çözülmediği gibi uluslararası bir nitelik kazandı. Bu artık Türkiye’yle, İran’la, Irak’la, Suriye’yle

Rojava devrimi tam da böylesi bir sürecin ürünü olarak ortaya çıktı. Onun farkı, örgütlü öncü iradenin sürece yön vermesi, ortaya çıkan iktidar boşluğunu devrimci bir hamleyle doldurmasıydı.

Kürtler arasında bir sorun değildir. Bu, ulusal çelişkinin çözümünün düzen içi yollarını kapatıyor. Böyle olduğu içindir ki bu sömürgeci devletlerin Kürt düşmanlığı her zamankinden daha fazla göz çıkartıyor, bunlarla emperyalist devletler arasındaki ilişkileri derinleştiriyor. Bu da devrimci olanakları hiç olmadığı kadar arttırıyor.

Alevi sorununa bakalım. Politik islamcı faşizmin inşası ister istemez Alevi-politik islamcı devlet çelişkisini şiddetlendiriyor. Keza dün sırtını orduya dayamış laik kitleler tam bir sahipsizlik durumuyla karşı karşıya. Onların yaslanacakları bir devletleri artık yok. Dün bu kitleler nezdinde laikliğin savunucusu olanlar bugün Kürtlere karşı politik islamcı diktatörle kol kola. Bu kaçınılmaz olarak Aleviler kadar genel olarak laik kesim arasında devrimci bir enerjinin birikmesine neden oluyor.

15 Temmuz askeri darbe girişimini politik islamcı faşist rejimin inşasını hızlandırmak için kullanan diktatörlük aynı zamanda tam bir paranoyaya yakalanmış durumda. Ne

kadar ilerici-demokrat varsa bu arada devletten atılıyor. Bu paranoya hali ister istemez giderek daha geniş kitlelerde “bu düzen değişmeli” fikrini uyandırıyor.

Kadın uyanışı bir başka nesnel devrimci zemini oluşturuyor. Politik islamcı faşist rejim inşasından en çok kadınlar etkileniyor. Toplumda artan çürüme ve yozlaşmanın şiddeti en çok kadınlara yansıyor.

Kapitalizmin varoluşsal krizi Türkiye gibi mali-ekonomik sömürgeleri sarsıyor. Artan sömürü, büyüyen işsizlik, durmak bilmeyen iş kazaları emek-sermaye çelişkisini dayanılmaz sınırlara vardiıyor. Büyüyen işsizlikten en çok gençlik etkileniyor. İşsiz, geleceksiz, umutsuz gençlerin her biri adeta patlamaya hazır birer bomba gibi dolaşıyor.

Bu koşullar altında olan bir Türkiye ve Kürdistan’da devrimci olanakların azaldığını kim ileri sürebilir?

Ne ki bir devrimci, bu ayaklanmaları beklemez. Bu zemine eylemiyle bilinç katar. Ayaklanmaların önünü açar. Hiçbir aracı ve yöntemi küçümsemeden yürütülecek günlük politik çalışmayla, yani eylem, propaganda ve ajitasyonla durmaksızın kitlelere bilinç taşıyarak, tek biçime saplanmadan onlarca biçim altında yığınları örgütleyerek bu başarılabilir.

Devrimci bir ayaklanma bir seyyar satıcının arabasının yakılmasıyla mı, bir ağacın kesilmesine karşı çıkanlara polisin saldırmalarıyla mı, bir

kadına yönelik erkek şiddetini protestoyla mı, HES yapımına karşı direnen köylü hareketiyle mi, iş kazalarına isyanla mı, okuldan atılan öğretim üyeleri ve öğrencilerin eylemiyle mi, liselilerin üniversite giriş sınavlarına ya da eğitimin politik islamcı bir karakter kazanmasına karşı sokağa çıkmalarıyla mı, Alevilere yönelik saldırganlığa duyulan öfkeyle mi, şort giydiği için saldırıya uğrayan bir kadının haykırışıyla mı, zorla elinden alınan işine geri dönmek için açlık grevi yapan, sokakları terk etmeyen emekçilerin eylemiyle mi, tek tip elbiseye karşı bütün toplumu saran bir direniş hareketiyle mi, Afrin ya da bir başka Rojava kentini işgal girişimini durdurmaya yönelik serhıldanla mı... gerçekleşecek bilemeyiz.

Tıpkı 8 Mart eylemiyle çarlığın devrileceğini bilemeyen Rus devrimcileri gibi. Devrimcilerin görevi bu türden gelişmelere seyirci kalmadan bunların her birini devrim bilincini kitlelere mal etmenin kaldırıcı haline getirmektir.

Bu da yetmez, bu türden gelişmelerin olmasını beklemeden bunların önünü devrimci eylemle açmaktır devrimcinin görevi.

Unutmayalım devrim bize yakınlamaz onu yakınlaştıracak olan devrimci eylemimizdir. Ve yine unutmayalım her türlü mücadele, propaganda ve ajitasyon gibi örgütlenmek de, kitleleri örgütlemek de devrimci eylemdir. Hem örgütlenerek, hem ezilenlerin en öndeki bölüklerini örgütleyerek, sömürgeci faşizmin OHAL rejimi ve azgın devlet terörüyle engellemeye çalıştığı devrim yığınınını büyütelim.

Hep Gül Mevsiminde Yaşayacak Raperin

Gökyüzü açık da olsa kapalı da insan sevmedikçe onu göremez
P. Eluard

Şiir tadında bir yaşamın adıydı Raperin yoldaş. Yüreği uçsuz bucaksız Sevda deryası. Öyle içten ve hesapsızca dalmıştı ki kavgaya onun için büyük bir aşktı Devrim. İlmek ilmek ördüğü devrimci yaşamında emek ve incelik en belirgin özelliği idi yoldaşın. Büyük iş küçük iş demeden emeğini son sınırına kadar sunardı yaptığı işe. Doğallığıyla, sadeliğiyle bulunduğu ortama neşe katar, yoldaş sıcaklığını mutlaka hissettirirdi.

Yoldaşça paylaşımlarda mutluluk kaynağı olmuştur hep. Mutlu devrimciliği ve inatçı yapısıyla tüm zorlukların üstesinden gelmiş, bu kararlılığı yoldaşlarına da örnek olmuş, ilham vermiştir. Yanı başındaki yoldaşlarına kattığı emekle, kadın yoldaşlığının büyütülmesinde gösterdiği çabayla yol gösterici olmuştur. Duygusal ilişkide ve birçok konuda kolayına kaçmamış, sabırla, inatla emek vermiş, devrimci değişimler örgütlemiştir.

Üstten ve keskin konuşmaları sevmez, duruma devrimci sorular sorup pratik cevaplar üretirdi. Her daim peşin yargılardan kaçınır etraflica durumu anlamaya çalışır, bunu hissettirirdi. Onun bu yaklaşımı hızla güven inşa eder çözüm gücünü açığa çıkarırdı. En zorlandığı anlar, anlaşılamadığını düşündüğü anlardı. Mesele çözüme kavuşana kadar

tüm gücüyle bunun mücadelesini verirdi.

Kürdistan'da çalışma isteği hep baskın gelmiştir. Onu gençlik çalışmasından Kadın özgürlük alanına, kitle çalışmasından politik askeri alana, mücadelenin ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa orda görmek mümkündü. Buna ne ailenin baskıları, ne yaralanmaya bağlı rahatsızlıklar, ne de halklarımız arasına konulmuş sınırlar engel olabildi. O kavgaya öyle dalmıştı ki kulaç attıkça yüklerinden arınan, özgürleşen ve güçlenen bir noktaya varıyordu. O sadeleşmek gerektiğini sık sık vurgulardı. Rojava'da bulunmaktan duyduğu mutluluğu gözlerine yansımıştı. Bu umutlu gözlerle tüm insanlığa Devrime katılım çağrısı kulaklarımızda çınlıyor. Şehadetinden bir kaç gün önce yazdığı notta; Minbiç hamlesine Pirsus'ta şehit düşen 33 can yoldaşımız ve Berçem-Ekin yoldaşların anısına katıldığını yazmıştı. Hamle sonrası daha büyük işler yapmanın sabırsızlığı ile doluydu. Çatışmaların şiddetlendiği günlerde, yanından ayırmadığı defterine yazdığı "yaşamla ölüm arasında bir ince çizgidir şu ömrümüz, bir yanımız hep gül mevsimidir yine de..." mısralarıyla yüreğinden hiç eksiltmediği bahar coşkusu bırakmıştı yoldaşlarına. Umutsuzluk yasak demişti son anına kadar.

Yıldızlardan şiir çekip, umutlu türküler söylerdi her daim. Devrimci romantizmi kavganın her alanında büyütmede duraksamadı Sewê. Yaşamıyla emeği, sevdayı, kavgayı, yoldaşlığı en güzel üretenlerimizden oldu. Anısını büyütme, ideallerini yaşatmaktır payımıza düşen. Şimdi göğe bakarken dilden düşürmediği türkü çınlıyor kulaklarımızda "Benim meskenim dağlardır..."

Yeryüzünü aşkın yüzü yapmak için çıktığın yolculukta iyi ki kesişmiş yollarımız. Ne mutlu sana yoldaş olan yüreklere...

Fırat Dicle

Raperin Dicle :

Kadın devrimine dokunmak için buradayım

"Rojava devrimi, yeni şeyler öğreneceğim, kendimi yeni baştan yaratacağım ve bir çok şey aslında yapabileceğim bir devrim. Ben de bir devrimci kadın olarak, bir kadın devrimi olan Rojava devriminde bulunmak, buradaki devrime dokunmak için buradayım. Ve burada olduğumdan dolayı da çok mutluyum. Ve tüm insanlara da çağrım mutlaka buraya gelmeler, bu devrime dokunmalılar, burada olmalılar..."

Gezi'den Rakka'ya Kopuşun Destan'ı

2011'de tanışmıştık seninle. Yıllar sonra Kürdistan dağlarında karşılaşacağımızı o günlerde tahmin edemezdik ikimiz de. Reformist bir örgütte başlayan serüvenimiz bizi özgür dağlara kadar taşımıştı. Bunun üzerine konuşurken, “dün elimizde flama sopası vardı bugün ise keleş, büyük bir kopuş” deyip basmıştın kahkahayı. Öyleydi gerçekten, büyük bir kopuştu hayatın. Senin deyimle “reformcu demokratik militan” çizgiden devrimci savaş partisinin bir savaşçısı olarak yaşamak, savaşmak bir kopuşu gösteriyor. “Süreç bize bunu

dayattı. O sınırlarda daha fazla yapamazdım” diyordun, yapamamıştın da. Belli bir aşamadan sonra sınırlarına gelip duran, tekdüzeleştirilen, geliştirmeyen, öğretmeyen ve yenilemeyen bir devrimcilikti düzen devrimciliği. Kürt özgürlük mücadelesini, Kürdistan devrimini, onun savaşını, düşman gerçekliğini gördükten sonra nasıl olur da Kürdistan devrimine gözünü, kulağını kapar, Türkiye devrimi için ise sadece demokratik haklar mücadelesi verebilirdin!

Zordu tabi bir anda kopuşmak

hem düzenden, hem de sınırlı devrimcilikten. İkisi de belli bir süreden sonra alışkanlık yaratıyor. Kimi zaman da “düzen devrimciliğinden” kopuşamamak seni geriletti. Birkaç sefer kopsan da yolun yine tekrar kesişti. Senin düzenden kopuşmaya çalıştığını anlamayanlar ‘tutarsız’, ‘kararsız’, ‘devrimcilikte isteksiz’ de dediler. Derler, kimin için demediler ki zaten! Düzenle devrimcilik arasında ki çelişkiyi yaşayan herkes, o zihniyet için, ‘kararsız’, ‘heyecan arayan’ oluyor çünkü....

Gezi Yeni Kuşak İçin Bir Okul Ve Elek Oldu

Düzen sınırlarına bağlı devrimcilikten kopuştun kopuşmasına ama yerine yeniyi koymak vardı şimdi sırada. Yılların alışkanlıkları, bağlılıkları, öğretilmişlikleri, yanlışları senin doğrudan partiye gelmenin önünde barikat oldu. Bir süre yaşadığın boşluk, bir arayış süreciydi. Bu zaman dilimini bataklık olarak değerlendiriyor, “Gerilediğim de oldu. Düzenin, sistemin cazibeleri beni bir bataklık gibi içerisine çekiyordu. O boşlukta Gezi Ayaklanması oldu. Gezi ve Gezi’de tanıştığım parti, benim o bataklıktan çıkmamı sağladı” diyordun. Ayaklanma yeni dönemin devrimci kuşağı için bir okul ve bir elek olmuştu adeta.

Özgürlük Arayışçısını Durdurmaya Yeter Mi Fermanları?

Gezi Ayaklanması’nda verdi-

ğin karar seni Antalya barikatlarından Taksim barikatlarına getirmişti. Ardından İstanbul sokaklarını arşınılıyordun artık. Gülsuyu’nda devlet destekli faşist çetelere karşı çarpışmalarda karşılaşmıştık seninle. Suruç Katliamı’nda şehit düşen Cebrail Günebakan ve Rojava cephelerinde şehadete yürüyen Sinan Sağır yoldaş da oradaydı. “Ben yürüyeceğim yolu buldum. Dönmem ardın geri!” demiştin o gün. Dönmemiştin. Antalya’dan İstanbul’a, özgür dağlardan Rojava cephelerine uzanan yolda dönmedin geri. Dönmedin o yoldan. Ne polisin, çetelerin kurşunları, ne de faşist AKP’nin zindanları seni döndürmeye yetmedi yolundan. Özgürlük arayışına çıkan gezgini durdurmaya yeter miydi on yıllarla niteledikleri fermanlar? “Ferman padişahınsa dağlar bizimdir” diyerek koştun dağlara. “Dağlar beni yeniden yarattı. Buralar olmadan yaşayamam” diyerek bahsediyordun dağlara olan aşkından. “Dağlara, patikalarda yürümeye o kadar alışmışım ki asfaltta yürüyebilir miyim bilemiyorum” diyordun. Rojava’ya geldiğinde düz yolda yürümekteki zorlanmana ne de çok gülmüşük. Dağların yolcusuydun sen...

Suruç Katliamı sırasında daha gelmemiştin aramıza. Ama bize bir mektup ve kaybettiğimiz 33 yoldaşımızla ilgili bir şiir göndermiştin. “Suruç benim için yepyeni bir süreç. Suruç’un hesabını soracağız mutlaka” diyordun. Yoldaşın Cebrail’in fotoğrafını yanbaşımdan ayırmıyor, her gece

O'na bakarak öfkene biliyor, intikam sözünü yineliyordun. Şehitlere bağlılığın çok güçlüydü. Her şehadet seni daha çok bağliyordu devrime. Dağda, sömürgeci faşist Türk devletinin hava bombardımanlarında yanında olduğun siper yoldaşların şehit düştüğü ve yaralandığı zaman yardımlarına ilk koşan, onları oradan çıkaran sen olmuştun.

Bir süre sonra Rakka Hamlesi için Enternasyonal Özgürlük Taburu'na geldiğinde karşılaşmıştık seninle. Operasyona gitmeden bir gün önce dağda bir süre birlikte kaldığımız Roza Rênas yoldaşın şehadet haberini almıştık. O gün söz vermiş, Roza yoldaşın Dersim hayalini ve düşmana darbe vurma isteğini biz gerçekleştirecektik. Hamle boyunca, Rakka önlerinde DAİŞ çetelerine karşı savaşta Roza olup savaşmıştık. Hamle içerisinde, tim komutanı olarak savaş gücünü yöneten Destan yoldaş, kendi deyimiyle çok kez "ölüme nanik de yaptı". Rakka merkezine yalnız on küsür kilometre kala bir köy operasyonunda çetelerin mermisi yoldaşın yanağını sıyırmış; bir başka operasyonda ise arama yaptığımız bir evden çıkan 2 çete, kapıyı açan Destan yoldaşa evin içinden mermi yağdırmıştı. Çeteleri imha edip köyü özgürleştirdiğimizde Destan yoldaş dinlenmek için yanımızdan ayrıldı. Kısa bir süre sonra yanımıza "Şans bu gece de bizden yana" diyerek kahkahalarla gelmişti. Çetelerin sıkığı kurşunlar Destan yoldaşın pantolonunun paçasının

bolluğunu delip geçmişti.

Silahlı Şimdi Bizim Elimizde Düşmanın Beyninde Destan Olup Patlıyor!

Savaşın gerçekliği ki şans her zaman bizden yana olmayabiliyor. Destan yoldaş, Rakka şehir merkezinin hemen önünde mayın patlaması sonucu BÖG savaşçısı Hasan Ali yoldaş ile birlikte şehadete ulaştı. O, partimiz MLKP'nin ve KKÖ'nün komünist kadının komutanı olarak sonsuzluğa yürüdü. Antalya sokaklarında kaldırdığı partimizin ve proleteryanın bayrağını ve kızıl fularını Rakka cephelerinde biz yoldaşlarına devretti. Destan yoldaşın, uzman suikastçı olarak düşmana darbeler indirdiği M-16 suikast silahı şimdi biz yoldaşlarının elinde, Rakka merkezinde DAİŞ çetelerinin beyninde Destan olup patlıyor.

Sana söz Destan yoldaş, Rakka'yı nasıl özgürleştireceksek büyük Türkiye devrimini de gerçek kılacağız. Dün ideolojine ve fularına tahammül edemeyen, fermanlar yazanlar, bugün de fotoğrafına tahammül edemiyor, fermanlar çıkarıyor. Biz onların fermanını çoktan vermişiz. Boynundaki kızıl fular yürüyüşümüzün sancığı olup zulmün kalelerinde dalgalanacak. Sen, destan yazılan Kobanê'de rahat uyu Destan yoldaş, sonları yakındır!

Deniz Günebakan

Emekçilik Ya da Emeklilik

Mutfakçıydım. Hava sıcak mı sıcak; bardaktaki su bile kuruyacak. İnsanın sabır taşlarını çatlatacak bir hava tüm bedenime tembellik aşıyor. Derinlerden bir ses tam bulaşık bitti diye düşünürken tezgahın altında kalan bir tencereyi görmemle beni iç hesaplaşmalara çağırıyor.

Önce ertelemecilik baş gösteriyor. Sabah kalsın öğleye, öğlen kalsın akşama derken, en son ertesi sabaha, ertesi sabah ise bir başka yoldaşıma bırakıyorum... Hatta iyice abartıp görmezden gelmeyi bile düşünüyorum. Tembelliğime meşruluklar bulmada ise hiç zorlanmıyorum. Bir bakıyorum da hesap kitabım baya ilerlemiş. Bir devrimci görevi diğerinin önüne koyuyor hemen kıyaslamaya gidiyor, kendime hak görmeye başlıyorum tembelliği. İşimin bir bütünü bana ait oysa. Sorumluluk alanım ve görevim o gün o mutfak. Evet mutfağa ve mutfak işlerine dair beş bin yılı arkalayan bıkkınlığım var. Evet mutfak dışında beni bekleyen okumalarım var. Yapmam gereken diğer işler. Neden herkesten fazla çalışmalıyım ya da neden bunu onların önüne koymalıyım? Bir devrimci görevi diğerleriyle bu biçimde mi yarışmalı yoksa en iyisini yapmak için mi?

İnsan beyni ne kadar da hızlı çalışıyor. Böyle durumlarda saniyeye ne kadar çok şey sığdırıyor, anda hangi tezleri nasıl çürütebiliyor. Bir kirli tencere ya da yerde duran, yolunu biraz daha uzatacak olan çöp, günlerdir orada duran ve yerine yerleştirilmeyi bekleyen eşya, sürekli okumayı ertelediğim, nasılsa yenisinin çıkmasına iki ay var dediğim yayın, konuşmam, paylaşmam sohbet etmem gereken bir yoldaş ...

Bir bardağı bırakıp, diğerini elim alana kadar ki sürede düşündüm bunları. Başımı omzumun üstünden hafifçe sola çevirip o tencereyi gördüğüm anda başlayan içimdeki ses gericilik örgütlüyordu. Ancak kısacık anlarda koca koca şeyler düşünen kafam bir sinir yumağı, damar tarlası değil sadece. Etten kemikten kandan, bir de yaptığım her neyse büyük bir mutluluk ve şevkle yapmamı sağlayan ideolojimden oluşuyor. Yaptığım işi hakkıyla yapmaya beni zorlayan her zaman daha iyisi için itekleyici güç olan bir de şehitlerimizin anılarıyla dolu kafam. Kafam bu halka olan borcumun bilinciyle dolu.

Tembelliğe onay için zihnimin kara sularında illegal örgütlenmeler nemalanırken şehit Alişer beliriverdi yanımda. Gülümsüyor sıcacık bakışlar atıp, kendimle verdiğim kavgayı izliyordu. Sonucu çoktan belli olan bu iç tartışmanın şahidi olsa yangına kesin körükle giderdi. "Tembellik hakkı diye bir şey var demiştin sana , vak-

tinde bana kızmayıp okusaydın belki işine yarardı" diyor. Gülümsüyorum. Elimde tencere bir iştahla yıkamaya devam ediyorum, bu kez biraz daha kızdırıyor beni: "Sen eskiden böyle değildin. Tembelliği eleştirdiğin zamanlar mücadelenin bu kadar ilerisinde bile değildin. Ne o, zaman geçtikçe oldun mu sen!"

Başımı kaldırıyorum. Kendi iç sesime yoldaş özlemini bulaştırdım. Yanımda olsaydı beni nasıl sürükledi diye düşündüm. Her zaman böyle mistik bir hava da olmuyor ama onların pratikleri ya da o an anlam vermediğimiz bir konuşma şahadetlerinden sonra başka bir düzey yaratıyor bizde. Değişimini kendi eyleminde ve en ileri yönde yapan, Emre'den Alişer yaratan yoldaşın pratiği soruyor bana haklı olarak: Ne o, oldun mu ?

Tamamlanmışlık duygusu mu üşenmeme sebep? Kitabı o gün aldığın mutfakçılık görevinin önüne koyunca ya da işini yüzeysel yapmana, " kitap okumak istiyorum" gibi bir gerekçeyi koyunca kabul mü göreceksanıyorum. İçimde bir başka soru şimdi. "Devrime 24 saatimi vereceğimi iddia ettiğim bu alanda fiziksel olarak bir engel yokken zihnimin tembellikleri neden?" En ileri, en atik, canlı ve yaratıcı pratikler birbirini izlemeli, bu biçimde örgütlenen bir devrimci yaşam kendi zengin içeriğini de hızla doldurmalı. Her gün diğerine oranla daha nitelikli geçmeli. Zaman emekle örülmeli. Çelikleşirken ruhum, kişili-

ğim bu pratik çalışmanın terlerinden almalı suyunu. Geri pratiğe razılık, üşenme, yeterlilik duygusu neden?

Emeği tek yanlı algılamak en sık düşülen yanlışlıklardan. Ya sadece kitap okuyor bir taşı yerinden kaldırmaya kendimi hak görmüyor ya da derin teorik tartışmalarımızın yanında değersiz buluyorum. Bir yemeği güzel hazırlamak o gün emeğini yoldaşlara sergilerken iç rahatlığıyla çabanı göstermenin mutluluğunu yaşamak çok gerekli gelmiyor. Ya da sadece pratik işlere koşuyorum Bir kitap okumak, yayın takip etmek ya da yazmak, duvarı örmekten, mutfak temizlemekten, bostanı düzeltmekten, teknik bir iki iş yapmaktan hep sonraya kalıyor. Belki de görüyorum yanlış yapıyor bir yoldaş. Düştü düşecek ya da omuzbaşında bir yoldaş eli görmekten mutlu olup rahatlayacak, yan yana devam edeceğiz tekrar. Sonra diyorum hep. Düşünüyorum her iki durumda da aynı yerden başlıyor gericilik. İçimde, kulağımda bir uğultu: ertelemecilik. “Sonra yaparım”ların sonu gelmiyor, iş kaldıkça birikiyor, biriktikçe emeğimle arama bir mesafe giriyor, omuzlarıma bir yabancı yük biniyor.

Belki bir zaman sonra alışıyoruz. Sıradanlaşıyor, önemini yitiriyor bizim için. Bir matbaa düşüyor böyle zaman aklımın demine. Matbaa ve sabırla usanmadan aynı işi yapan bir komutan Hasan Ocak Yoldaş.

İşi kendime sıradan kılan, sıkıcı yapan, bir yaptığımı diğeriyle aynılaştırıp farkını koymayan benim. Bir yaptığımı farklı bir şey eklemekten yoksun, kolum kanadım bu emeği harcamaya mecalsizse ya muhakkak hava sıcak oluyor ya su az. Hani ya bir kırgınlık çökmüştür üzerime ya da birazdan çökecek bir başka hastalık belirtisi oluşuvarecektir. Kesin o gün aksilikler birikmiştir de benle alakalı değildir(!)

Devrimciyim. Her adımım devrime hizmet, her gelişmem yeni insanın yaratılmasına da bir emektir. Devrim yapıyorum. Bu anın büyüsnü kaçırdığımda zaten üşeniyor tembelleşiyor tekleşiyorum. Sıradan kılan ben oluyorum hayatı. Daha şuncacık yaşta bir iki adı anılmayacak pratikte emekliliğe ayrılıyorum kendi zihnimde.

Ama tartışıyorsam kafamda deli gibi, bastırmayıp dövüşüyorsam tüm geriye çekenlerle o zaman değişim başlamış oluyor. İşte daha o bardak yıkanmadan tencerenin yıkanma kararı alınmış oluyor. Daha yolda ilk adıımı atmadan yerdeki çöpü kaldırmak için yürüyor ya da yanına varmadan eşyanın kalkması gereken yeri biliyorum. O kitap da okunuyor, yoldaşa da zaman ayrılıyor, aldığım diğer pratik göreve de. İdeolojim de şehitlerimiz de itekleyici güç, bir fitil olmaya devam ediyor.

Asya Meryem Bahrengi

Li Kurdistanê Referanduma serxwebûnî rewa ye!

Kurdistan, ji aliyê emperyalîst û dewletên herêmî yên mêtîngeran hatî-ye parçekirin û ji bo azadiyê bican û biberdêl têkoşînek dimeşîne, mafê wê ya yekbûn yan jî di her parçeyê de, di çerçeveya diyarkirina qedera xwe de avakirina dewleta xwe heye û ew mafê rewa ye. Di vê konaxê de her çiqasî parçeya Başur û Rojava statûyek girtiye destê xwe jî, li Bakur a parçeyek herî mezin û herî zêde Kurd di tê de dijîn û Rojhilat zilm û desthilatdariya mêtîngerî hêj berdewam dike. Di hemû parçeyan de, yekîtiya neteweyî û têkoşîna hevpar pîrsgirîkek rojane û elzem e.

Referanduma serxwebûnê ya ku ji aliyê serokê PDK Mesut Barzanî hat rojevê, şêwazek diyarkirina çarenûsa xwe ya gelê Kurd e û ji bo diyarkirina îradeya xwe, rewa ye. Helwestên astengkirina dewletên herêmî ya mêtînger, Tirkiye û Îran, helwestê wan ên tehdîrkar a di vê mijarê de, ne rewa ye. Daxuyanîyên emperyalîstan a “hêj zû ye”, helwestek nehesinandina mafê herî demokratîk a gelê me ye û helwestek bêheqî û ne rewa ye.

Lê, di salvegera komkujiya Şengalê û dema ku Qadên Parastina Medya ji aliyê balafirên şer ên dewleta Tirk tîn bombebarankirinê de, dema par-

lementoya Başûrê Kurdistan hêj girtîye, hêj serokê parlementoyê nikaribe derbasê parlamentoya xwe bibe, komkirina yekîtiya neteweyî bi astenkirina PDK'ê rûbirû dimîne, di dema hemû aliyan têkiliya rêveberiya Başûr a bi dewleta Tirk a mêtînger berdewam dike, li ser referanduma serxwebûnî îradeyek xurt a neteweyîya demokratîk pêşxistin gelo çiqasî mimkun e? Gelo, ji bo astenkirina referandumê ew rewş û helwest cesaretek nade dewletên herêmî ya mêtîngeran?

Barzanî û derdorê wî di hundir û derveyê de ketîye dinav tengasiyek mezin. Hebûna xwe ya sîyasî tenê girêdanin mijara serxwebûna Kurdistan. Xwe jî li gorê wê cih dike, ew şaş e. Ew mijara giring, bi girêdayina berjewendiyên malbatî, aşîrtî yan jî komî dest naye girtin. KDP û Mesut Barzanî ji bo mîsogerkirina serkeftina referandum û vala derxistina gefên dewletên paşwerû-mêtînger ên herêmî divê di sekna xwe de guhertin çêke, hemû partî, rêxistin û derdorên welatparêz weke wekhev tevî vê pêvajoyê bike. Gelên me yê Başûr, divê ew kêmasiyan bide aliyek, guh nedin gefên dewletên mêtînger, helwesta û daxwazên talukkirina referandum a emperyalistan. Mafê diyarkirina pêşeroja xwe mafek herî demokratîk e û gelên me yên Başûr vê mafî divê bi tevlibûna bihêz a referandumê bi dengê “erê” bikar bînin.

Dengeyên heremî û navneteweyî jinûve hat guhertin. Gelê me yê Kurd a ewil car mafê diyarkirina pêşeroja xwe weke birêxistinî û li gorê berjewendiyên xwe bîryar bide, rojên derfeta îradebûyîn derketiye holê. Ew fersatek dîrokî divê rast bikarbîne. Pêvîstiya demî, kombûna Kongreya Netewa Kurd a demokratîk û di vê kongreyê de serbixwebûn, mafê diyarkirina pêşeroja xwe û hemû alternatîfan bê niqaşkirin û hazirkirina stratejîkek neteweyî ew hemû bîryaran divê aîdê gelê Kurd bê kirin.

Di vê aliyê de, di pêşengtiya KNK'ê de li Sileymanîyê hewldanê Komxebata Yekîtiya Neteweyî û perspektîfên ku di beyannameya encam de heye, erenî ye. Ancax, Şêwir û civînên ku di pêşerojê de bê derxistin divê berfireh be. Di nav wan de Marksîst Leninîst Komunîst û hêzên şoreşger, demokratîk divê parçeya vê pêvajoyê bê kirin. Ew pêvîstiya bihêzkirina eniya demokratîk a neteweyîya Kurd e. Ew niqaşên serxwebûnî ya ku di pêşengtiya PDK'ê de tê meşandin ger, kongreya kurd a demokratîk û îttifaqên demokratîk a xurt di navbera hemû hêzên Kurdistanî a çarperçeyê de destneyên girtin, ew plan, hêj destpêkê de mahkumê têkçûyînê ye.

Daxwazên gelê Kurd a serxwebûnî, dewleta federatîf û Kurdistanaxweser a demokratîk di çarparçeyê de, ji bo girtina helwestek hevbeş, divê

ew tevger xwe bi vîna hevbeş bispîrîne. Kongreya neteweyî ya demokratîk ji bo pêk bê derfetek herî giring e. Ji xeyrî PDK, gelek derdor, di vê mijarê de fikra wan yek e. Kombûna davî ya li Sileymanîyê pêk hat, îlanek vê ye. Mijarek serxwebûnî ne tenê bi parçeyekê ve girêdayî ye. Geşandane ku tê jiyankirin qedara hemû Kurd û bi taybetî gelê me yê Başûr alakadar dike. Ji bo vê yekî, di vê pêvajoyê de divê gel, karker, kedkar û xizan ên Başûr wekê aktîf cihê xwe bigre, xeyrî partî û komên heremê divê gelên heremî jî tevli vê pêvajoyê bibe, ji bo vê yekê şert û mercên azad bê afirandin.

Di pêşengtiya PDK û Barzanî yê ku hemû qedera xwe giridayîye Tirkîye û Erdoganê de “serxwebûnî” ne mimkun e. Barzanî û PDK, eger bi dil Kurdistanek serbixwe dixwazin, têkîlî û hevkarîya bi mêtîngaran davî bike, ji bo gel azad beşdarê vê pêvajoyê bibe gav bê avêtin, bêşert meclîsê bide şuxulandin, ji bo temînata daxwaza serxwebûnê divê tevli kongreya neteweyî ya demokratîk bibe û ji bo kombûna wê bikeve tevgerê.

Ji bo Kurdistanekî Azad Kongreya Neteweyî ya Demokratîk!

Bijî Şores, Bijî Azadî!
Bijî Kurdistanê Azad!
3 Tebax 2017
MLKP/Kurdistan

Hüseyin Akçiçek'in bayrağını yükseklere kaldıracağız !

3 Ağustos 1974'te Dersim Nazimiye'de doğan Alişer Deniz yoldaş, 43 yıllık ömrünün yarısını devrimci savaşım içinde geçirdi. Partimizin proletarya saflarından yetiştirdiği komünist öncü işçilerden biri olan Alişer Deniz yoldaş, sendikal cephe dahil, işçi sınıfı içinde değişik sorumluluklar yürüttü. Emekçi semtlerde yönetici görevler üstlendi. Yasal-yasadışı, barışçıl-devrimci kitle şiddetine dayalı, silahsız-silahlı mücadelede ter döktü. O, işçi sınıfının ve ezilenlerin feda bölüğü olan partimizin 17 yıllık üyesiydi.

2010 Haziran'ından itibaren Medya Savunma Alanlarına geçen komünistlerden biri olan Alişer Deniz yoldaş, gerilla eğitimi aldı, uzmanlık eğitimlerinden geçti. Bu adımların ardından Hüseyin Demircioğlu Akademisi'nde sorumluluk yürüttü, eğiticilik yaptı. 2013'te Rojava'da özel bir görev üstlendi. Bu özel görevini yürüttüğü dönemde cephede yer almayı talep etti, çarpışmalara katıldı. Rojava'da yaralanan yoldaşlarımızdandı.

Türkü söylemeyi ve şiir okumayı seven komünist partizan, cüret ve atılganlıkla belirlenen bir mücadele ruhuna, mücadele zihniyetine sahip, feda ruhuyla dopdolu, adanmış bir devrimciydi. Yer yer öne çıkan ve kişisel özellikleriyle bağlı hata ve zaaflarıyla içtenlikle mücadele etti. Değişim dönüşüm için çaba harcadı.

Alişer Deniz yoldaş, işçi sınıfına, ezilenlere ve partimize, fabrikalardan, gözaltılardan, hapishaneden, emekçi semtlerinden, Güney Kürdistan dağlarından, Rojava'dan ve Kuzey Kürdistan dağlarından geçerek varettiği devrimciliği bir ölümsüzlük bayrağı olarak devretti. O bayrağı daha yükseklere kaldırmak, devrimci savaşımı büyütme, faşist sömürgeci düşmana kahredici darbeler vurmak boynumuzun borcudur."

MLKP Merkez Komitesi

